

CON ĐƯỜNG ĐI TÌM HẠNH PHÚC MANG TÊN “BÁC SĨ CAO HỮU THỊNH”

Chặng đường dài gần bảy năm trời đầy gian nan, thử thách để tìm một thiên thần bé nhỏ có lúc tưởng chừng hai vợ chồng em phải buông xuôi và không đi tiếp nữa vì "kiệt sức".

Hai vợ chồng em cưới nhau vào 22/11/2015. Sau đó, năm đầu tiên chưa sẵn sàng sinh con do mong muốn có được kinh tế vững vàng hơn khi con chào đời. Rồi năm thứ hai "thì thôi cứ kệ vậy, con cái trời cho mình, cứ để có duyên thì con sẽ đến". Ấy vậy mà hết năm vẫn không thấy con đâu. Rồi từ năm thứ ba, bắt đầu thấy lo, gia đình ông bà hai bên cũng bắt đầu thấy mong cháu. Hành trình gian nan bắt đầu từ đó. Hai vợ chồng quyết định đi kiểm tra tổng quát xem thế nào. Kết quả "bình thường", tinh trùng có một vài chỉ số thấp nhưng vẫn trong giới hạn có khả năng đậu tự nhiên. Vì vậy, bọn em quyết định ăn uống tầm bổ, du lịch các kiểu nhưng vẫn không thấy kết quả gì khả quan.

Rồi nghe ai bày chỗ nào hay, bốc thuốc giỏi đều đến thử vận may, hết thầy này đến thầy khác, bọn em phát ngán mùi của thuốc bắc và thuốc nam. Lúc này, bắt đầu cảm thấy áp lực tăng dần, mặc dù gia đình hai bên lúc nào cũng động viên và an ủi. Áp lực vì mong con càng nặng nề hơn khi lời ra tiếng vào ngoài xã hội, đến nỗi rất sợ ai đó hỏi thăm về chuyện con cái. Bởi vì xã hội mà có người rất tâm lý nhưng cũng ko ít người vô ý thức nói những câu mà mình tự ái chỉ biết lẳng lặng mà đi.

Còn nhớ một lần, vợ trễ tháng cũng khá lâu, hơn 2 tuần thì phải. Nghĩ thầm với nhau và không dám nói cho ai biết, rồi mua que thử. Ôi! Kết quả một vạch đậm một vạch mờ! Cảm giác tưởng đã chiến thắng, nước mắt hạnh phúc đã rơi mặc dù trong bụng rất lo, lo lắng! Không biết có phải là sự thật hay không. Rồi chuyện gì đến cũng đến, một cuộc gọi mà khiến cho lòng nặng trĩu! "Em lại đến tháng rồi anh ơi!". Cả hai vợ chồng em đều là giáo viên, cả ngày hôm đó không thể nào tập trung vào công việc được. Tối đến cả hai ôm nhau mà khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc. Cạn nước mắt rồi cả hai lại tự động viên nhau, có lẽ duyên con chưa tới với mình hoặc ông trời cố tình thử thách vợ chồng mình. Phải vượt qua được những thử thách thì mới nhận được thành quả. Tự nhủ vậy thôi nhưng tâm lý cả hai như "tẩu hỏa nhập ma" vậy!

Bản thân là giáo viên mà lại đi nghe những điều viển vong, phi khoa học mà cũng làm theo. Nào là xoay hướng giường, nhận con nuôi, ăn quả bầu vào đêm giao thừa, rồi các thầy thuốc bắc cứ toàn là những ông mới gặp đã khoe chiến tích, biển hiệu thì chả thấy đâu mà vợ chồng em cũng nhắm mắt, nhắm mũi bắt mạch rồi sắc thuốc uống vẫn không thấy hai vạch. Thật sự mà nói, em ghét cái que thử thai kinh khủng, nói đúng hơn là sợ phải nhìn thấy kết quả lại là một vạch. Cả năm chật vật với những điều viển vong không mang lại kết quả gì. Rồi bọn em cũng tỉnh ra, tại sao mình lại chọn những phương pháp này, tại sao không một hướng khoa học hơn.

Và từ đó, vợ chồng em quyết định chỉ theo y học hiện đại và sẽ khuyên những cặp hiếm muộn cùng hoàn cảnh đừng đi cùng vết xe đổ này vì nó không khoa học, may rủi, có khi còn tiền mất, tật mang.

Bước tiếp chặn đường dài đầy gian nan và chưa biết hồi kết ấy, cũng là những chuỗi ngày dài đầy thử thách. Bắt đầu phải khám lại, làm lại một số xét nghiệm vì đã quá thời gian qui định. Rồi bác sĩ tư vấn hai vợ chồng làm IUI. Ba chữ chữ IUI ngắn gọn vậy thôi chứ cả một quá trình các anh chị ạ! Sợ nhất là thời gian hai tuần sau làm IUI chờ kết quả. Nó lâu hết ngày kinh khủng, áp lực lắm! Bác sĩ thì tư vấn đi lại bình thường, người nhà thì cứ tâm lý muốn nằm yên một chỗ. Rồi cũng đến ngày lịch sử đau buồn lặp lại. Hai ngày liền hai vợ chồng chả buồn ăn, chẳng bước ra khỏi nhà, rồi lại tự an ủi nhau và phải quyết tâm hơn nữa.

Cho đến một hôm, tình cờ có một người quen giới thiệu một bác sĩ giỏi là T. Vợ chồng em quyết định theo. Mặc dù bác ấy cũng là người rất giỏi, có tâm - tầm - đức nhưng duyên con cũng chưa tới. IUI lần nữa lại thất bại và rồi vợ chồng em quyết định chọn phương pháp cuối cùng là IVF. Lịch sử đau buồn lại lặp lại sau hai lần IVF. Vậy là tổng cộng đã hơn 5 năm trên chặng đường. Chỉ còn hai phôi cuối cùng cho một lần chuyển nữa thôi. Lúc này bọn em quyết định đổi phong thủy xem sao. Vì khi ngồi chờ chuyển phôi ở Bệnh viện An Sinh thì thấy số ca đăng ký trên màn hình điện tử hiện tên Bác sĩ Cao Hữu Thịnh rất nhiều nên mạnh dạn gọi điện hỏi và theo bác luôn.

Cuộc đời vợ chồng chưa bao giờ chịu đi trên con đường bằng phẳng đâu quý vị ạ! Còn nhớ lúc theo thăm khám ở phòng khám bác Thịnh để chuẩn bị cho việc chuyển phôi là thời điểm Cô Vy 19 bắt đầu hoành hành ở Sài Gòn. Bọn em ở tỉnh Bà Rịa - Vũng Tàu đi lại khó khăn vì Chỉ thị 16. Về thì bị xóm giềng kỳ thị nên phải tự nhốt mình chờ tiếp tế lương thực sau mỗi lần lên thăm khám. Còn có một lần trời mưa tầm tã, em và các ông chồng thì không được vào phòng khám do phải thực hiện giãn cách. Ngồi trước ngắm mưa, xe cấp cứu các bệnh nhân bị Cô Vy thì cứ chạy qua lại liên tục, con hẻm đối diện thì náo loạn vì có ca nên đang kéo rào phong tỏa. Chứng kiến mà sờn cả gai óc nhưng quyết tâm tìm một thiên thần là rất mãnh liệt nên cũng không làm vợ chồng em chùn bước.

Con đường hạnh phúc mang tên “Bác sĩ Cao Hữu Thịnh”

Rồi ngày chuyển phôi cũng đến, chuyển xong bác nói vui nhẹ một câu "đậu rồi đó em ơi". Biết là động viên nhưng cả hai đều thấy rất tin tưởng vào điều kỳ diệu ở lần cuối cùng này. Lần này nữa thôi nha! Không còn phôi nữa đâu và sẽ dừng bước không tìm thiên thần nữa đâu! Kinh tế cũng cạn rồi con của Ba Mẹ à! Hai tuần chờ đợi kết quả, tự cách ly ở nhà nó dài kinh khủng! Đếm giờ, rồi đếm ngày, rồi cũng đến ngày vợ em rình rình mua que mà ko dám thử. Sáng hôm đó, khi em còn mê ngủ, vợ gọi: "Anh ơi! Dậy coi cái này nè, nó lạ lắm, em vừa cắm que vào là nó lên hai vạch luôn! Không biết phải đậu rồi ko ta!". Đang "say ke" nghe xong tỉnh ngủ luôn các bác ạ! Gọi điện hỏi người thân, rồi báo tin ông bà, những giọt nước mắt đã rơi một cách tự nhiên nhất, hạnh phúc lắm! Không ngờ kỳ tích lại đến ở cơ hội cuối cùng. Không tin tưởng vào cái que thần thánh đáng ghét kia nhưng em vẫn cất nó làm kỉ niệm và đi thử beta cho yên tâm. Kết quả cho beta cao vút vùn vụt luôn ạ! Lúc này mới thấy yên tâm hơn phần nào. Nhưng chỉ biết vui ở từng giai đoạn, đến đâu mừng đến đó!

Khám thai định kỳ, sàng lọc rồi cũng đến ngày hấn ta sẵn sàng chào đời. Dù rất nóng lòng đón con yêu nhưng vợ chồng em vẫn quyết tâm chọn sinh thường nếu không cần thiết phải chỉ định mổ chủ động. Niềm vui như vỡ òa sinh thường, bé trai nặng 3,5kg. Vào thăm con, ba quan sát con một cách tổng quát nhất, thấy mẹ tròn con vuông thật sự thấy hạnh phúc vô bờ bến, nhẹ lòng vì đã thỏa ước nguyện. Trộm vía, con ngoan, giỏi. Con được mệnh danh là "già trước tuổi" vì một tháng tuổi mà đã bắt đầu biết hóng chuyện. Con yêu lắm Bác Thịnh ơi! Ai cũng khen con! Tròn một tháng tuổi ba mẹ chọn cho con một cái tên ý nghĩa mà đã ấp ủ bấy lâu nay. Bé tên LÊ THIÊN PHÚC. Hôm nay còn vài ngày nữa là con được hai tháng tuổi rồi ạ!

Tính em không dài dòng nên vồn vện chia sẻ cùng bác và mọi người bấy nhiêu thôi. Hy vọng rằng qua câu chuyện trên sẽ lan tỏa được những thông điệp tích cực đến cho những cặp vợ chồng hiếm muộn như vợ chồng em. Thay mặt gia đình, xin được gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến BS Cao Hữu Thịnh, các cô y tá tại phòng khám cũng như tại Bệnh viện An Sinh đã dìu dắt vợ chồng em đi đến hết con đường đi tìm hạnh phúc mang tên "Bác Sĩ Cao Hữu Thịnh". Do bé còn nhỏ nên hẹn bác nhất định sẽ có dịp gặp lại bác để cảm tạ về điều kỳ diệu mà bác đã mang đến cho gia đình em.

Một lần nữa, xin đa tạ Bác Thịnh!

Bác sĩ Cao Hữu Thịnh

Sáng sớm ngủ dậy nhận được tin nhắn cảm ơn của anh chồng viết hay và sống động như một bộ phim, đọc cảm động, mới thấu hiểu và cảm thông về những người hiếm muộn!